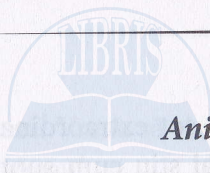

Natașa Alina Culea

Lupii trecutului Sofia

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

Aniversarea resemnării

Încă mă întreb de ce a ținut nevastă-mea să ajungem aici, fie și pentru un weekend; știu că vrea să fim printre prieteni, ei atenuează ecoul dintre noi, dar Ben și Ana? Relația noastră s-a răcit în liniște, cred că la asta s-a gândit și Carina invitând mai multe cupluri. Rămășițele legăturii noastre au născut o liniște nesfârșită, dar nu aceeași liniște pentru amândoi, până și liniștea ne-o purtăm separat, fiecare pe partea lui de pat, fiecare pe colțul lui de canapea.

....această punere a inelelor și îngerul Tău să meargă înaintea lor în toate zilele vieții lor, acum și pururea și în vecii vecilor...

Îmi simt verigheta încolăcită ca un șarpe în jurul gâtului, deși am încetat să o mai port de vreo doi ani de zile... *vecii vecilor...*

Automatisme și-atâta liniște...

Este trist să se termine o relație, dar infinit mai trist să continue doar pentru că am făcut niște promisiuni în care am crezut pentru un timp; amândoi înfomețați și ostoși ca doi ogari care continuă cursa atunci când nu mai este nimic de pierdut, darămite de câștigat.

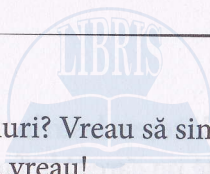
Treisprezece ani de căsnicie se împlinesc taman astăzi. Treisprezece ani bătuti ca niște cuie în mine, ani care au trecut brăzdându-mi pe chip albii secate de izvoare, argintându-mi tâmpilele.

Ani de resemnare.

De dimineață, am condus până la Sinaia pentru un buchet de flori pe care i l-am lăsat pe pat, alături de o cutie cu brățara admirată acum câteva săptămâni.

Cineva ar spune, poate, că sunt un soț extraordinar sau măcar unul grijuliu. Dar eu mai știu cum sunt? Asta este viața? Asta este fericirea? Asta-i tot? Pentru asta am ajuns să trăiesc 40 de ani? Pentru încă o aniversare, încă o mașină, încă o firmă achiziționată? Nu mă aștept să mă cațăr pe muntele fericirii și să rămân acolo, utopia asta este pentru creduli, dar nu se poate ca asta să fie tot, amorteala asta care picură din gânduri în membre și mi le îngreunează; nu, trebuie să fie ceva mai mult, trebuie să fie!

Gândurile îmi roiesc precum păsările neliniștite care nu-și mai găsesc drumul către cârdul care despică nori și destramă visuri. Visurile mele... m-a trăit viața și s-a răzbunat pe mine pentru că n-am știut să visez grandios; m-a deșteptat devreme bătaia lor de aripi, se roteau în jurul a două preocupări: metamorfoza căsniciei mele și cadoul pentru Carina. Ultimul weekend ni l-am petrecut în Maldive, unde am sărit în piscină de pe cea mai înaltă trambulină, nu că mi-ar face vreo plăcere, totul îmi este indiferent, iar dacă viața are gust, eu nu mai am papile gustative pentru ea; am sărit ca să mă trezesc din toropeală, să simt ceva, orice, măcar pentru o clipă. Ud și înciudat, m-am întors la fel de plictisit lângă Carina, ce altceva puteam să fac? Dacă sunt cumva bolnav și medicul meu este un incompetent? Oricum n-am încredere în doctori, în afară de chirurgi, desigur. Off... ce liniște... De ce trebuie să primesc mereu urări obositoare în care mi se dorește liniște sufletească? Cine naiba vrea liniște sufletească? Am cerut-o eu fără să-mi dau seama? N-o să am suficientă liniște sufletească atunci când voi

muri? Vreau să simt că trăiesc, vreau să trăiesc! Vreau să vreau!

Nu reușesc să mai dorm nici măcar cinci ore pe noapte, mă trezesc zilnic în bătaia primelor raze de soare și mustăcesc gânduri care mă uimesc și pe mine.

Îmi amintesc de ziua nunții, de fața iluminată a Carinei, era îmbrăcată într-o rochie albă, diafană, eu îndesat într-un costum cu cravata asortată la buchetulei de flori. Mă simțeam un pinguin caraghios accesoriizat cu piesa centrală, viitoarea mireasă care le va da peste nas domnișoarelor de onoare. Făceam ceea ce trebuie, îngenunchiasem în fața ei după mai mulți ani de relație, câteva apropouri fără umor din partea ei și mă hotărâsem în urma unei suspiciuni de sarcină care se dovedise falsă până la urmă. Nu-mi ardeau călcâiele după însurătoare, dar am zis că bâlciul ceremoniei va trece repede. M-am opintit încăpățânat, refuzând dansul mirilor, un moment înfiorător, o combinație absurdă de vals clasic ce trebuia să dea într-un rock turbat; ascultasem propunerea instructorului de dans al Carinei cu o teroare de nedescris în cuvinte; entuziasmul Carinei era invers proporțional cu al meu, să asud pe ringul de dans ca un curcan căpiat era ultima mea dorință; am reușit să îmi conving viitoarea soție că sunt complet netaientat, iar dacă nu m-ar fi crezut, aș fi recurs și la o criză de apendicită dacă se îngroșa gluma, numai să scap de năpastă. Uff... a trecut și asta... și altele...

Încă o aniversare a resemnării...

Pot răsufla ușurat, cadoul Carinei este bifat, mi-am încheiat obligația de soț convenabil. Aici se termină

iubirea, chiar aici, atunci când plăcerea lasă locul obligației, atunci când în fotografiile pe care ți le face partenera vezi o persoană pe care n-o cunoști, dar îi recunoști tristețea adunată-n ochii goi, un chip de pe care s-a șters tot entuziasmul.

Închid ușa fără zgomot și cobor la parter, în livingul imens unde canapelele cafenii de piele ecologică se odihnesc în fața unui televizor lățit pe jumătate de perete. O pianină mare și amuțită se relaxează într-un colț, flancată de două coloane grecești sculptate cu scene mitologice. Totul este prea voluminos, somptuos, dar și artificial, designerul și-a dat silința cu o idee prea mult, a reușit doar să epateze, iar asta nu este neapărat rău, dar nici neapărat bine. Miroase a lemn de brad și a muzeu de arheologie. Deasupra mea atârnă o lustră metalică de alamă, model gotic, ca o amenințare ce vine de undeva din grinzile lemnoase masive.

Mă cutremur țintind lustra cu privirea. Mă așez pe canapea și continui să mă uit la ea cu o privire de om probabil nebun sau... căsătorit. Cum ar fi dacă mi-ar cădea lustra asta-n cap și mi-ar rămâne înfiptă-n craniu ca o pălărie mai avangardistă? Eu aș încremeni pe vecie cu o expresie de consternare sau poate doar aș semăna cu o dansatoare din buric care tocmai și-a terminat dansul cu lumânările pe cap. Ar ține asta loc de divorț sau aș merge și pe lumea cealaltă cu veriga aurită încheștată în jurul gâtului meu, fără drepturi, doar cu obligații?

Iar gândurile...

Cu siguranță că așa o moarte mi-ar știrbi prestigiul

post-mortem, Carina va fi nevoită să găsească o explicație, să-mi inventeze o moarte ceva mai demnă. N-ar putea spune pe la firmă:

— Vai, dragă, poc-țoc, i-a căzut lustra-n cap și-a dat colțu' ad hoc asemenea unui nătărău ghinionist. L-am găsit întâmplător când mă duceam s-arunc gunoiul că mirosea de numa' - numa'. Gunoiul, gunoiul, desigur.

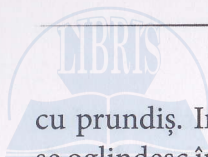
Nuu... va spune mai degrabă cam așa:

— Epuizare, epuizare, eu i-am spus să nu mai muncească așa de mult, dar el... un perfecționist, l-ați cunoscut și voi. Sunt neconsolată.

Oare Carina ar suferi? Ar suferi, desigur, ea face totul ca la carte, va suferi așa cum trebuie și așa cum se așteaptă ceilalți. Sunt sigur că ipostaza de văduvă îndoliată ar prinde-o de minune, iar după un an sau doi, s-ar mărita cu vreun avocat sau cu un procuror, că doar nu s-ar căsători cu vreun crescător de prepelițe, de melci sau cu vreun iluzionist, nu ar fi stilul ei și pot spune orice la nervi despre Carina, dar stil are.

Iar gândurile...

Unul dintre pereții livingului, o fereastră imensă, descoperă peisajul ce-mi taie respirația de-atâta verde; natură captivă într-un tablou de Andrei Brânișteanu. Ies în curtea vilei, mă cheamă fiecare frunză, fiecare fir de iarbă. Ceață. Se înalță de pe crestele munților, agale, agale, descoperind o vale umbrită de pădurea de conifere, case din cărămidă și piatră cu acoperișuri țuguiate, înroșite ca ouăle de Paște, orânduite gospodărește de-a lungul străzilor neasfaltate, pietruite

cu prundiș. Inspir dimineța. Rămășițele nopții încă se oglindesc în boabele de rouă; se sparg alunecând pe pământ, scuturate de ielele nopții trecute. Nimic nu este forțat în natură, doar natura omului este nefiresc de convulsivă, disonantă.

Vizavi de vilă este amenajat un adăpost pentru cai, un fel de staul modernizat, mărginit de un gard din plasă metalică, pe care oricare dintre caii de-acolo l-ar sări cu ușurință, dacă n-ar fi priponiți, mai întâi, în mintea lor și-apoi de oameni și iluzii.

Mă așez într-un balansoar și-mi aprind o țigară, bucurându-mă de răcoarea tihnită ce-mi astâmpăra zbuciumul interior. Rup o frunză din măceș și-o frământ între degete. Miroase a viață. Dacă mi-aș pune-o pe rană?

— Era atât de greu să-ți amintești de geantă?... se aude vocea iritată a lui Tudor.

Mă trezesc. Uitasem unde sunt, cu cine sunt, dar, mai ales, cine sunt.

— Aveam în ea un..., un..., un pachet de cărți de joc și alte cărți de citit. Și-mi amintesc perfect că ți-am spus de ea. Poftim acum!

— Ce geantă, Tudore? Halucinezi. Era omleta cu ciuperci?

Diana este mirată ca de o mare grozăvie.

— Aia portocalie din piele de drac, cum care?

— De ce nu îți faci bagajele singur, mă rog?... îi răspunde cu o voce la fel de iritată Diana. Și ce cărți? Poate doar ca să adormi mai repede, ai citit vreodată o carte de când suntem împreună? Ce tot vorbești acolo?

— Da, dragă, de mai multe ori, scrâșnește Tudor.

— Aceeași carte de mai multe ori?

Diana râde cu poftă.

— Și tu ai fundul mare!

Diana se oprește nedumerită. S-au refăcut jocurile, nu-i nimic!

— Și tu ai nevoie de lumini de semnalizare în jurul vasul de toaletă ca să-l nimerești.

— Poate, dar n-am fundul mare, spune Tudor liniștit.

Știe că a câștigat. Nu se întâmpla des, așa că savurează din plin momentul de glorie. Nu se știe cât va dura până când Diana își va reveni și-și va lua revanșa. Mă bufnește râsul. Cei doi și-au reiterat veșnica dispută ce-i destindea pe toți cei care asistau la ea și îi tensiona pe protagoniștii acesteia. Este liniște preț de câteva momente.

— Fabian, ce Dumnezeu faci în leagăn? Ai dat în mintea copiilor?

Cred că Diana are de gând să se certe și cu mine, acum că abandonase subiectul genții din piele de drac. Este mai frumoasă atunci când e furioasă, ochii îi sunt mai vii, obrajii aprinși i se contopesc cu jarul buclor ei de un roșu de cireășă pârguită de soarele din luna mai. Dacă aș fi un spirit mai liber, m-aș putea îndrăgosti de înfocarea ei, dar nu sunt.

— Vă evit...

Sunt sincer. Zâmbesc.

— Cam târziu pentru asta, nu crezi? Lasă, știu că ne iubești în felul tău de taciturn, tuciuriu. Carina nu s-a trezit? De ce stai aici singur? Vrei o cafea?